

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého rozšířeného senátu)

30. března 2022 *

„Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Trh letecké nákladní dopravy –
Rozhodnutí konstatující porušení článku 101 SFEU, článku 53 Dohody o EHP a článku 8 Dohody
mezi Společenstvím a Švýcarskem o letecké dopravě – Koordinace složek cen za služby letecké
nákladní dopravy (palivový příplatek, bezpečnostní příplatek, uhrazení provize z příplatků) –
Výměna informací – Územní působnost Komise – Zásada *ne bis in idem* – Státní omezení –
Jediné a trvající protiprávní jednání – Částka pokuty – Hodnota tržeb –
Závažnost protiprávního jednání – Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci“

Ve věci T-350/17,

Singapore Airlines Ltd, se sídlem v Singapuru (Singapur),

Singapore Airlines Cargo Pte Ltd, se sídlem v Singapuru,

zastoupené J. Kallaugherem, J. P. Poitrasem, solicitors, a J. Ruiz Calzadem, avocat,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené A. Dawesem a C. Urraca Caviedesem, jako zmocněnci, ve
spolupráci s C. Brownem, barrister,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí
Komise C(2017) 1742 final ze dne 17. března 2017 o řízení podle článku 101 SFEU, článku 53
Dohody o EHP a článku 8 Dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací
o letecké dopravě (věc AT.39258 – nákladní letecká doprava) v rozsahu, v němž se týká žalobkyň,
a podpůrně na snížení částky pokuty, která jim byla uložena,

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát),

ve složení H. Kanninen (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz, C. Iliopoulos, D. Spielmann a I. Reine,
soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Artemiou, radová,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. června 2019,
vydává tento

Rozsudek¹

[*omissis*]

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 60 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 1. června 2017 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 61 Komise předložila žalobní odpověď kanceláři Tribunálu dne 29. září 2017.
- 62 Žalobkyně předložily repliku kanceláři Tribunálu dne 15. prosince 2017.
- 63 Komise předložila dupliku kanceláři Tribunálu dne 2. března 2018.
- 64 Dne 24. dubna 2019 rozhodl Tribunál na návrh čtvrtého senátu podle článku 28 jednacího řádu předat projednávanou věc rozšířenému senátu.
- 65 Dne 7. června 2019 v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil Tribunál účastníkům řízení písemné otázky. Účastníci řízení na ně ve stanovených lhůtách odpověděli.
- 66 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 26. června 2019. Žalobkyně při této příležitosti předložily nový důkaz, který se Tribunál rozhodl založit do spisu, přičemž si vyhradil otázku jeho přípustnosti.
- 67 Usnesením ze dne 31. července 2020 Tribunál (čtvrtý rozšířený senát) nařídil znovuotevření ústní části řízení podle článku 113 jednacího řádu, jelikož měl za to, že věc není dostatečně objasněna a že je třeba vyzvat účastníky řízení, aby předložili vyjádření k argumentu, o kterém nediskutovali.
- 68 Účastníci řízení odpověděli ve stanovené lhůtě na řadu otázek položených Tribunálem dne 4. srpna 2020 a poté předložili vyjádření k příslušným odpovědím.
- 69 Rozhodnutím ze dne 6. listopadu 2020 Tribunál znovu ukončil ústní část řízení.
- 70 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil zcela nebo zčásti napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jich týká;
 - kromě toho nebo podpůrně podstatně snížil pokutu, která jim byla uložena;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení;

¹ – Jsou uvedeny pouze body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění Tribunál považuje za účelné.

- přijal jakákoli opatření, která bude Tribunál považovat za vhodná za okolností projednávané věci.

71 Komise v podstatě navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- změnil částku pokuty uloženou žalobkyním tím, že jim odejme výhodu obecného snížení o 50 % a obecného snížení o 15 % v případě, že Tribunál rozhodne, že obrat z prodeje služeb příchozí nákladní dopravy nelze zahrnout do hodnoty tržeb;
- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

[omissis]

III. Právní otázky

[omissis]

A. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

[omissis]

6. *Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení, nesprávného posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu při konstatování účasti žalobkyň na jediném a trvajícím protiprávním jednání*

[omissis]

b) *K druhé části, vycházející z porušení zásady ne bis in idem v rozsahu, v němž Komise konstatovala účast žalobkyň na jediném a trvajícím protiprávním jednání na trasách uvnitř Unie před 1. květnem 2004 a na trasách Unie–Švýcarsko*

[omissis]

519 Žalobkyně tvrdí, že jednání před 1. květnem 2004 nemůže být použito k prokázání jejich účasti na protiprávním jednání ve vztahu k trasám uvnitř Unie, ani na jednání týkajícího se tras Unie–Švýcarsko, aniž by byla porušena zásada *ne bis in idem*, jelikož rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 neprokázalo jejich účast na takovém protiprávním jednání.

520 Žalobkyně tvrdí, že zásady vyplývající z rozsudku ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další. v. Komise (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582), uvedené v bodech 1056 a 1057 odůvodnění napadeného rozhodnutí, by neměly vést k vyloučení zásady *ne bis in idem*, jelikož jednak rozsudek ze dne 16. prosince 2015, Singapore Airlines a Singapore Airlines Cargo Pte v. Komise (T-43/11, nezveřejněný, EU:T:2015:989), nezrušil rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 z důvodu čistě formální vady, nýbrž z důvodu závažného porušení práva na obhajobu, a jednak má napadené rozhodnutí podstatně širší dosah než toto rozhodnutí.

- 521 Komise argumentaci žalobkyň zpochybňuje.
- 522 Z ustálené judikatury vyplývá, že zásada *ne bis in idem*, mimoto zakotvená v článku 50 Listiny, musí být dodržena v řízeních v oblasti prosazování práva hospodářské soutěže, která směřují k uložení pokut. Tato zásada zakazuje, aby byl podnik opětovně odsouzen nebo stíhán za protisoutěžní jednání, v souvislosti s nímž mu dřívějším rozhodnutím, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, byla uložena sankce nebo bylo shledáno, že za ně nenese odpovědnost (viz rozsudek ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další, C-17/10, EU:C:2012:72, bod 94 a citovaná judikatura).
- 523 V projednávané věci se žalobkyně dovolávají rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010, které podle nich představuje dřívější a konečné rozhodnutí, kterým bylo shledáno, že nenesou odpovědnost za jediné a trvající protiprávní jednání, pokud jde o trasy uvnitř Unie a trasy Unie–Švýcarsko.
- 524 Nejprve je třeba určit, zda tvrzení žalobkyň, podle kterého uvedené rozhodnutí představuje prohlášení o vyloučení odpovědnosti, je opodstatněné.
- 525 V tomto ohledu je třeba uvést, že takové prohlášení předpokládá, že odpovědnost dotčeného podniku byla posouzena po přezkumu okolností věci, jinými slovy, že došlo k meritornímu posouzení věci. Takové posouzení zase předpokládá, že Komise pro účely určení, zda byla prokázána odpovědnost podniku, provedla studii nebo hodnocení důkazů založených do spisu a posoudila účast dotčeného podniku na jednom nebo celém jednání, které bylo předmětem oznámení námitek.
- 526 V projednávané věci Komise v bodě 1582 odůvodnění oznámení námitek uvedla, že „zamýšlí [...] přijmout rozhodnutí [...] kterým se konstatuje, že podniky, kterým je určeno toto oznámení námitek, porušily článek [101 SFEU], článek 53 Dohody o EHP a článek 8 Dohody [ES–Švýcarsko o letecké dopravě]“. Jak vyplývá z bodu 8 výše, žalobkyně patřily mezi tyto adresáty.
- 527 Z bodů 3, 129, 1389, 1395 a 1434 odůvodnění, jakož i bodu 1575 písm. c) odůvodnění a z bodu 1577 odůvodnění oznámení námitek vyplývá, že protiprávní jednání, které Komise hodlala konstatovat v bodě 1582 odůvodnění uvedeného oznámení námitek, se týkalo zejména tras uvnitř Unie po celou dobu trvání protiprávního jednání a tras Unie–Švýcarsko od 1. června 2002.
- 528 Z toho vyplývá, že v oznámení námitek měla Komise v úmyslu považovat žalobkyně za odpovědné za porušení relevantních pravidel hospodářské soutěže na trasách uvnitř Unie a na trasách Unie–Švýcarsko.
- 529 Naproti tomu v rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 se Komise výslovně nevyjádřila k odpovědnosti žalobkyň na trasách uvnitř Unie a na trasách Unie–Švýcarsko. Ve výroku tohoto rozhodnutí je Komise shledala odpovědnými za jediné a trvající protiprávní jednání v rozsahu, v němž se týkalo tras Unie–třetí země (článek 2 rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010) a tras EHP s výjimkou tras Unie–třetí země (článek 3 tohoto rozhodnutí), ale nikoliv v rozsahu, v němž se týkalo tras uvnitř EHP, které zahrnují trasy uvnitř Unie (článek 1 uvedeného rozhodnutí), ani tras Unie–Švýcarsko (článek 4 téhož rozhodnutí). Komise je nesankcionovala ani za porušení relevantních pravidel hospodářské soutěže na těchto dvou posledně uvedených kategoriích tras. Komise však výslovně nevyloučila, že byly odpovědné za taková porušení na uvedených kategoriích tras.

- 530 Otázkou tedy je, zda lze z tohoto mlčení vyvodit, že Komise v rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 implicitně prohlásila, že žalobkyně nenesou odpovědnost za jediné a trvalé protiprávní jednání v rozsahu, v němž se týká tras uvnitř Unie a tras Unie–Švýcarsko, takže je již nemůže v napadeném rozhodnutí v tomto ohledu sankcionovat, aniž poruší zásadu *ne bis in idem*.
- 531 V tomto ohledu je třeba připomenout, že úkol dohledu, který v oblasti hospodářské soutěže svěřuje čl. 105 odst. 1 SFEU, čl. 55 odst. 1 Dohody o EHP a Dohoda ES–Švýcarsko o letecké dopravě Komisi, neznamena, že má Komise povinnost rozhodnout o tom, zda došlo k porušení příslušných pravidel hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. září 1992, Automec v. Komise, T-24/90, EU:T:1992:97, body 74 až 76, a ze dne 16. října 2013, Vivendi v. Komise, T-432/10, nezveřejněný, EU:T:2013:538, bod 68). Z ustanovení nařízení č. 1/2003 a prováděcích ustanovení k článku 53 Dohody o EHP a článku 8 Dohody ES–Švýcarsko o letecké dopravě nelze vyvodit ani to, že Komise má povinnost konstatovat a sankcionovat každé protisoutěžní jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2015, Philips v. Komise, T-92/13, nezveřejněný, EU:T:2015:605, bod 112).
- 532 Ani z ustanovení nařízení č. 1/2003, ani z prováděcích ustanovení k článku 53 Dohody o EHP a článku 8 Dohody ES–Švýcarsko o letecké dopravě nemůže vyplývat, že Komise takovou povinnost má, pokud v oznámení námitek uvede, že zamýšlí konstatovat porušení příslušných pravidel hospodářské soutěže. Komise tak nemůže být v konečném rozhodnutí nucena vyjádřit se k existenci či neexistenci porušení relevantních pravidel hospodářské soutěže, které zamýšlela konstatovat v oznámení námitek.
- 533 Nelze tedy dospět k závěru, že Komise tím, že v konečném rozhodnutí nekonstatovala porušení relevantních pravidel hospodářské soutěže, pokud jde o určitá jednání uvedená v oznámení námitek, implicitně, ale nezbytně učinila prohlášení o tom, že žalobkyně nenesou odpovědnost v tomto ohledu.
- 534 Obecná systematika nařízení č. 1/2003 tento výklad potvrzuje. Je totiž třeba uvést, že právě z článku 10 nařízení č. 1/2003, který Komisi opravňuje konstatovat nepoužitelnost článku 101 SFEU na dané jednání, zejména proto, že nejsou splněny podmínky čl. 101 odst. 1 SFEU, vychází její pravomoc konstatovat, že nedošlo k porušení článku 101 SFEU, a přijmout tak „negativní“ rozhodnutí ve věci samé, které může zabránit pozdějšímu konstatování, že došlo k porušení uvedeného článku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. května 2011, Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2011:270, body 23, 24, 28 a 29). Totéž platí, pokud Komise využije pravomocí, které jí svěřuje nařízení č. 1/2003 k provedení článku 53 Dohody o EHP a článku 8 Dohody ES–Švýcarsko o letecké dopravě.
- 535 Článek 10 nařízení č. 1/2003 je přitom jediným právním základem, o který se Komise může opřít při přijetí rozhodnutí, kterým se konstatuje neuplatnění pravidel Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže na dané individuální chování.
- 536 Vyplývá to zaprvé ze znění názvu článku 10 uvedeného nařízení, jakož i z jeho ustanovení. Tento článek se totiž týká „zjištění nepoužitelnosti“ a stanoví, že „[p]okud to vyžaduje veřejný zájem [Unie] týkající se použití článků [101 a 102 SFEU], může Komise z vlastního podnětu svým rozhodnutím konstatovat, že článek [101 SFEU] není použitelný na dohodu, rozhodnutí sdružení podniků nebo jednání ve vzájemné shodě buď proto, že podmínky čl. [101] odst. 1 [SFEU] nejsou splněny, nebo proto, že jsou splněny podmínky čl. [101] odst. 3 [SFEU]“.

- 537 Zadruhé je třeba uvést, že žádné jiné ustanovení nařízení č. 1/2003 nepřiznává Komisi možnost konstatovat nepoužitelnost pravidel Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže na dané individuální chování. Bod 14 odůvodnění tohoto nařízení vysvětluje záměr normotvůrce striktně omezit možnost Komise v tomto ohledu na případy, na které se vztahuje článek 10 tohoto nařízení, a uvádí, že k takovému zjištění může dojít pouze ve „výjimečných případech, kdy to vyžaduje veřejný zájem [Unie]“.
- 538 Zatřetí Soudní dvůr rozhodl, že zahájení řízení ze strany Komise za účelem sankcionování protisoutěžních jednání nezabývá orgány pro hospodářskou soutěž členských států trvale a definitivně jejich pravomoci použít článek 101 SFEU na dotyčná jednání, jelikož příslušnost uvedených orgánů je obnovena, jakmile řízení zahájené Komisí skončí, a to i prostřednictvím rozhodnutí přijatého na základě článku 7 nařízení č. 1/2003 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. února 2012, Toshiba Corporation a další, C-17/10, EU:C:2012:72, body 79, 80, 86 a 87). Právě v tomto kontextu je třeba posoudit dosah, který je třeba přiznat mlčení Komise, pokud jde o určitá jednání, v rámci rozhodnutí přijatého na základě článku 7 nařízení č. 1/2003. Vykládat toto mlčení jako implicitní konstatování, že nedošlo k porušení pravidel hospodářské soutěže, by přitom vedlo k tomu, že by orgány pro hospodářskou soutěž členských států nikdy nemohly vymáhat svou pravomoc k uplatnění článku 101 SFEU v souvislosti s jednáními, ve vztahu k nimž Komise zahájila řízení a poté toto řízení ukončila vydáním rozhodnutí přijatého na základě článku 7 nařízení č. 1/2003 z důvodu, že by byla porušena zásada *ne bis in idem*. Takový výklad by byl v rozporu s judikaturou připomenutou v tomto bodě.
- 539 Začtvrté je třeba zdůraznit, že se Soudní dvůr zabýval rozsahem rozhodnutí přijatých orgány pro hospodářskou soutěž členských států na základě čl. 5 druhého pododstavce nařízení č. 1/2003, v nichž mají na základě informací, které mají k dispozici, za to, že podmínky zákazu nejsou splněny. Z bodů 22 až 28 rozsudku ze dne 3. května 2011, Tele2 Polska (C-375/09, EU:C:2011:270), tak vyplývá, že taková rozhodnutí neznamenají prohlášení o vyloučení odpovědnosti, které by mohlo zabránit pozdějšímu konstatování protiprávního jednání. Jinak řečeno, protisoutěžní jednání podniku, kterého se týká rozhodnutí tohoto typu, může být později předmětem stíhání a případně odsouzení, aniž by bylo namíste mít za to, že tyto praktiky porušují zásadu *ne bis in idem* [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. května 2011, Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2011:270, body 22 až 28; ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, body 28 až 31; v tomto smyslu viz rovněž stanovisko generálního advokáta J. Mazáka ve věci Tele2 Polska, C-375/09, EU:C:2010:743, bod 30].
- 540 V tomto ohledu je třeba uvést, že vydat na základě čl. 5 druhého pododstavce nařízení č. 1/2003 rozhodnutí, že není důvod k jejich zásahu, může být přijato po meritorním přezkumu jednání a zaslání výtek podle šablony oznámení námitek zasílaného Komisí podle článku 10 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).
- 541 Ani stav řízení, ani rozsah analýzy opodstatněnosti obvinění provedené v tomto rámci příslušným orgánem pro hospodářskou soutěž tudíž nemohou změnit rozsah jeho mlčení v konečném rozhodnutí ohledně celé odpovědnosti obviněného podniku nebo jeho části.
- 542 Tyto úvahy, i když spadají do rámce výkladu ustanovení čl. 5 druhého pododstavce nařízení č. 1/2003, užitečně informují o rozsahu rozhodnutí přijatých Komisí na základě článku 7 nařízení č. 1/2003 z hlediska uplatnění zásady *ne bis in idem*. Kontext vlastní oběma těmito článkům lze totiž porovnat, jelikož oba tyto články musí být posuzovány zejména z hlediska pravomocí specificky svěřených Komisi na základě článku 10 tohoto nařízení. Kromě toho vzhledem k tomu,

že předpis sekundárního unijního práva musí být vykládán v co největším možném rozsahu tak, aby byl v souladu s ustanoveními Smluv a obecnými zásadami unijního práva, rozsah, který Soudní dvůr přiznal v rozsudku ze dne 3. května 2011, *Tele2 Polska* (C-375/09, EU:C:2011:270) možnosti rozhodnout, že není důvod k zásahu, je chápán tak, že znamená soulad této možnosti, takto chápané, se zásadou *ne bis in idem*.

- 543 Proto i za předpokladu, že by rozhodnutí přijaté Komisí na základě článku 7 nařízení č. 1/2003 zakládalo, pokud jde o jednání, pro která nebyly podmínky zákazu prohlášeny za splněné, rozhodnutí, že není důvod k zásahu, nemůže vést k prohlášení o vyloučení odpovědnosti.
- 544 V projednávané věci je třeba konstatovat, že rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 je rozhodnutím, kterým se určuje, že došlo k protiprávnímu jednání, přijatým na základě článku 7 nařízení č. 1/2003. Naproti tomu z uvedeného rozhodnutí nevyplyvá, a ostatně není před Tribunálem tvrzeno, že Komise měla v úmyslu použít v rámci tohoto rozhodnutí rovněž článek 10 nařízení č. 1/2003.
- 545 Z toho vyplývá, že rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010, které nebylo přijato na základě článku 10 nařízení č. 1/2003 za účelem konstatování, že žalobkyně neporušily článek 101 SFEU, článek 53 Dohody o EHP a článek 8 Dohody ES–Švýcarsko o letecké dopravě na trasách uvnitř EHP a na trasách Unie–Švýcarsko, a které ve výroku neobsahuje prohlášení v tomto smyslu, nemůže představovat prohlášení o vyloučení odpovědnosti žalobkyň v tomto ohledu.
- 546 Konečně v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že zásady vyplývající z rozsudku ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise* (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582), nemohou vést k vyloučení použití zásady *ne bis in idem*, je třeba konstatovat, že tento argument spočívá na předpokladu, že podmínky pro uplatnění uvedené zásady byly splněny. Jak přitom vyplývá z bodu 545 výše, odpovědnost žalobkyň nebyla vyloučena, pokud jde o jednání dotčená dřívějším rozhodnutím, takže zásada *ne bis in idem* se v projednávané věci neuplatní. Předpoklad, na kterém spočívá tento argument, tedy chybí.
- 547 Za předpokladu, že žalobkyně kromě toho odkazem na tuto judikaturu zamýšlely tvrdit, že rozsudek ze dne 16. prosince 2015, *Singapore Airlines a Singapore Airlines Cargo Pte v. Komise* (T-43/11, nezveřejněný, EU:T:2015:989), se vztahuje na „zproštění viny“ v rozsahu, v němž zrušení vynesené Tribunálem nebylo učiněno s ohledem na čistě formální vadu, stačí uvést, že Tribunál měl za to, že rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 bylo stíženo vadou v odůvodnění jeho zrušení (viz bod 16 výše), takže na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, bylo toto rozhodnutí skutečně zrušeno z formálních důvodů, aniž bylo meritorně rozhodnuto o vytýkaných skutečnostech.
- 548 V tomto ohledu je třeba rovněž zdůraznit, že Tribunál tímto rozsudkem zrušil rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 zejména z důvodu, že obsahovalo rozpory, pokud jde o rozsah odpovědnosti žalobkyň, pokud jde o trasy uvnitř Unie a trasy Unie–Švýcarsko.
- 549 S ohledem na výše uvedené je třeba tuto část žalobního důvodu zamítnout, aniž je třeba rozhodnout o konečné povaze údajného prohlášení o vyloučení odpovědnosti nebo o existenci druhého řízení týkajícího se týchž skutků, které by vyplývalo z přijetí napadeného rozhodnutí po zrušení rozhodnutí ze dne 9. listopadu 2010 ze strany Tribunálu.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**
- 2) Evropská komise ponese třetinu nákladů řízení.**
- 3) Společnosti Singapore Airlines a Singapore Airlines Cargo ponesou vlastní náklady řízení a nahradí dvě třetiny nákladů řízení vynaložených Komisí.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Spielmann

Reine

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. března 2022.

Podpisy.